

REBEL A RŮŽE

CATHERINE
DOYLE

Přeložila Radka Kolečáčová

COO
BOO

Rebel a růže

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Catherine Doyle
Rebel a růže – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

REBEL A RŮŽE

CATHERINE
DOYLE

Přeložila Radka Kolebáčová

COO
BOO

Pro Ali a tvé rebelské srdce

SEZNAM POSTAV

BRATRSTVO PLAMENE

Seraphine Marchantová,
spoluzakladatelka bratrstva Plamene
Theodore Branch, *spoluzakladatel bratrstva Plamene*
Valerie, *spoluzakladatelka bratrstva Plamene*
Sabine Fraserová, *spoluzakladatelka bratrstva Plamene*

BRATRSTVO DÝK

Hugo Ralphe Versini, *zakladatel bratrstva Dýk*
Gaspard Dufort, *zesnulý vůdce bratrstva Dýk*
Ransom Hale, *vůdce bratrstva Dýk*
Nadia Rainová, *Dýka, zástupce velitele*
Caruso Dantes, *Dýka, druhý zástupce velitele*

BRATRSTVO PLÁŠŤŮ

Armand Versini, *zakladatel bratrstva Plášťů*
Madam Cordelia Mercurová, *vůdkyně bratrstva Plášťů*
Madam Josephine Fontainová, *bývalá vůdkyně bratrstva Plášťů*

VZNEŠENÝ ROD RAYERŮ

Bertrand IV., *valterský král*
Odette I., *valterská královna*
Andreas Mondragon Rayere,
valterský princ, Bertrandův synovec

VALTERRŠTÍ SVĚTCI

Sv. Calvin, *patron smrti*
Sv. Celiana, *patronka písní a poezie*
Sv. Frederic, *patron farmářů a lovců*
Sv. Maud, *patronka ztracených nadějí*
Sv. Maurius, *patron poutníků a mořeplavců*
Sv. Oriel, *patronka osudu*
Sv. Serena, *patronka zvířat*
Sv. Alisa, *patronka nemocných*
Sv. Cadel, *patron válečníků*
Sv. Calliope, *patronka krásy a mládí*
Sv. Placido, *patron míru*
Sv. Jasper, *patron umělců*
Sv. Lucille Versiniová, *patronka učenců*

Část první

Staletí tmářství zaslepená
z kořenů budou vyvrácena.
Bouře si vyvolí svaté tváře,
tři věže kamenné blesk rozpáře.

Ambici zbrklé, neodbytné
osud moc kouzelnou neposkytne.
Ti však, kdo vysní si utopii,
z temného nebe chtivě se napijí.

Magie křehká je jak střelný prach,
tvůrce vždy vychýlí jazýček vah.
Ten, koho země zvolí si,
karty osudu důkladně promísí.

Až nad růží erbovní meče zavíří,
valterskou zemi rozdělí verbíři.
Spojenci poznají, co je to zrada,
království světců lid provolá sláva.

POSLEDNÍ PROROCTVÍ
ORIEL BEAUREGARDOVÉ,
PATRONKY OSUDU

Bouře

Ta bouře udeřila na Fantome se zuřivou zběsilostí, která otřásla celým městem. I řeka se celá chvěla. Z oblohy se táhly k zemi provazy deště a hřmění ani na chvíli neustávalo, jako by krajině pod sebou potřebovalo něco nutně sdělit. Nahoře na severu, odkud na hlavní město shlížela nejstarší valterrská univerzita, naslouchal zvukům bouře mladý učenec.

Princ Andreas Mondragon Rayere seděl na okenním parapetu v dormitárii a s čelem přitisknutým ke sklu pozoroval bouřková mračna. Na tuto noc čekal dlouhé roky a nyní se konečně dočkal.

Bouře.

Jiskry.

Osudové změny.

S úsměvem seskočil z římsy a z věšáku na zdi sundal plášť do deště. Přehodil si jej přes ramena a vyklouzl z ložnice na kamennou chodbu. Pustil se po ní. Olejové lampy zablikaly, jako by ho chtěly povzbudit. Na rohu odbočil na schodiště. Schody bral ve spěchu po třech. Venku dál zuřila bouře, ale v posvátných chodbách Appolininy univerzity panovalo hrobové ticho.

Ostatní učenci se uložili k spánku ve svých ložnicích nebo se rozhodli věnovat hodinku či dvě studiu v přívětivém teple univerzitní knihovny.

Andreas strávil mezi vysokými štosy knih nespočet bezesných nocí. V duchu si dokázal vybavit každý zlatý hřbet a polštáře na svém oblíbeném ušáku dokonce upravil tak, aby vyhovovaly jeho potřebám. Roky houževnatého bádání, kdy se pachtil za posledními slovy svaté Oriel, mu nyní připadaly jako pouhé dny. Všechn ten čas v jediném okamžiku zmizel.

Na dveře Appolininy univerzity poprvé zaklepal před bezmála šesti lety. Zhýčkaný, sotva šestnáctiletý princ s jemnými rukama a naivními očima, který přicestoval s devíti truhlami drahého oblečení, naleštěnými botami a takovým množstvím knih, že by z nich mohl postavit repliku Aurory.

Teď z něj byl učenec. Pokoj měl zavalený stovkami pergamenových svitků, na které nečitelným písmem ve spěchu zaznamenával svá zjištění. Prsty měl neustále černé od inkoustu, o plavé vlasy, které mu v zacuchaných pramenech splývaly na záda, se nestaral a všechny boty měl od dlouhých procházek po zalesněném okolí umazané od bláta.

Ode dne, kdy vystoupil z královského kočáru a vkročil na schody Appolininy univerzity, strávil Andreas veškerý volný čas studiem života světců. Neúnavně pátral po fragmentech posledního proroctví svaté Oriel a sestavoval je k sobě jako dílky skládačky.

Nyní doufal, že toto je noc, na kterou tak dlouho čekal.

Počátek Druhého příchodu.

Úder blesku oslnil dvůr stříbrným světlem. Bouře sílila. Princ zrychlil krok. Seběhl po schodišti, potom po druhém. Na konci dlouhé chodby otevřel dveře a stanul na uzavřeném nádvoří. Déšť ho políbil na líce. Princ si uhladil rozcuchané vlasy a dal se do běhu.

Matně si uvědomoval tváře za okny, které jeho počínání s úděsem sledovaly.

Dveře do hodinové věže na severním konci nádvoří se houpa-ly v pantech. Znamení svaté Oriel, všetkyně osudu! Na obrov-ském, mléčně bílém ciferníku se malá ručička sunula k půlnoci. Princ začal hladovými skoky zdolávat točité kamenné schody. Srdce mu divoce bušilo. Hlavou mu vířily myšlenky na to, co pro něj touto nocí začíná. Nové možnosti...

Moc.

Princův otec – králův jediný bratr a kdysi vysoce vážený veli-tel valterrské královské armády – choval synův fanatický zájem o světce v nelibosti. Pokládal za prokletí, že se místo muže zro-zeného k udatným činům na bojišti dočkal slabošského, roztě-kaného dědice, který propadl zažloutlým pergamenům a těžko uvěřitelným, dávno zapomenutým zvěstem. Andreas byl skvr-nou na rodinném erbu. Ztracencem, kterého mohla zachránit jen svatá Maud, patronka ztracených nadějí.

Princova matka, která byla svrchovanou korunní princez-nou sousední Urniky a vždy se svými názory od svého muže odlišovala, přivítala synovy akademické zájmy s úlevou a tyto

ušlechtilé záliby ve svém jediném dítěti podporovala na úkor válečnictví. A když ji syn v šestnácti letech požádal o laskavé svolení k životu učence, matka mu otevřela královské pokladnice, aby mu tuto dráhu umožnila.

Princův otec se zatím nemohl dočkat, až se ho zbaví.

Od chvíle, kdy se spolu na schodech Appolininy univerzity rozloučili, uběhlo několik let. Princ svého otce nevídal. O jeho hrdinských činech se dozvídal z matčiných pravidelných dopisů. Jednoho dne z nedělních novin zjistil, že jeho otec padl v boji.

Oddechl si.

Bez dechu vyběhl až na vrchol hodinové věže. Úzká dvířka na podestě nebyla zamčená. Koho z učenců, který měl všech pět pohromadě, by napadlo lézt na střechu, zvláště pak za bouře?

Princ vstoupil na úzkou římsu. Hodinový ciferník mu zazářil nad hlavou jako svatozář. Andreas obrátil pohled na západ, k Auroře. Plála nocí jako svíce.

Nebe nad jeho hlavou rozštípl blesk.

Princ se zapřel nohama o hodinové ručičky a začal šplhat vzhůru.

Zezdola k němu dolehly výkřiky.

Neblázní, Andreasi, slez dolů!

Andreasi, spadneš!

Princ přišel o rozum!

Andreasi! Andreasi!

Na zatravněné části nádvoří se zvětšoval chumel přihlížejících. Andreas upíral zrak k obloze a pomaličku se sunul k okraji příkré

střechy. Konečně se na ni vytáhl. Rychlým pohledem přes rameno zjistil, že Aurora mezitím vzplála mocným zlatým plamenem. Mnohem jasnějším než před chvílí – jasnějším, než kdy viděl.

Magickým.

Zdálo se, že magie zpívá i v sílícím větru.

Princ se zvedl na rozechvělých nohou a postavil se rozkročmo na svažující se střechu.

Z vystrašených výkřiků hluboko pod ním vznikl sbor.

Andreasi!

Andreasi!

Andreasi!

Oblohu osvětlila vidlice blesku, která rozetnula bouřková mračna. Princ rozhodil ruce, jako by na ni chtěl dosáhnout.

„ORIEL, POŽEHNEJ MI!“ zakřičel z plna hrdla. „ODDÁVÁM SE TI!“

Blesk ho minul a místo na něj namířil svým křivým prstem na Fantome. V příštím okamžiku udeřil do Aurory. Princ s němým úžasem sledoval, jak se starodávná věž před jeho zraky hroutí k zemi.

Z prsou se mu vydral šílený smích. „Zřítíla se první věž! Prorocství se naplňuje!“

Jeho výkřiky umlčela bouře.

Andreas znovu vztáhl ruce k nebi. „ORIEL, ZVOL SI MĚ!“

I tentokrát ho blesk překlenul a vrhl se na západ do mlhou opředěného Ra'azule. Na prince padla tíseň. Srdce mu tlouklo tak hlasitě, že téměř neslyšel zděšený křik učenců, profesorů

ani probošta, princova obětavého mentora, který vyběhl ven v županu a s čapkou na hlavě.

Princ upínal zrak k nebi. Poslední proroctví znal jako čáry na své dlani. Někdy měl pocit, že Oriel vepsala svou věštbu do jeho duše. Zbýval poslední úder blesku. Poslední šance. Předem se rozhodl, že nebude prosit – valterský princ by se k prosíku nikdy nesnížil. Ale zoufalství udělalo své.

Stoupl si na špičky a zaječel: „ORIEL, PROSÍM!“

Hodiny na věži začaly odbíjet. Znělo to jako nebeský pláč.

Bim!

Bam!

Bim!

Appolininu univerzitu pohltila temnota. Princ měl pocit, že zůstal na světě sám. Hrůzou mu vstaly vlasy na hlavě, na rukou a zátylku mu naskočila husí kůže. V ústech pocítil pachut' měděných mincí a z nosu mu stekla na rukáv kapka krve.

Mračna nad jeho hlavou se zvolna rozestoupila, jako by je rozklínil sám svatý Maurius. Černou hlubinu protnul oštěp stříbrného jasu.

Princ otevřel ústa a spolkl jej.

Blesk ho pročísl jako pohrabáč.

Princ se prohnul v zádech a v ochromující bolesti vykřikl, až ztratil hlas.

Všechno včetně něj uchvátil stříbrný žár. Stravoval ho zažíva, žvýkal mu kosti na prach. Jeho srdce se proměnilo v sopku, která mu pumpovala do žil vroucí magma.

Ne. *Ne.*

Bylo příliš žhavé. Příliš oslnivé. Příliš bolestivé.

Nemohl to snést.

Nemohl to *zastavit*.

Ve chvíli, kdy se věž začala hroutit, se mu podlomila kolena a princ sjel po strmé střeše. Zasaátral po břidlicových taškách a v příštím okamžiku se s rozdrásanými zády překulil přes okraj.

Padal závratnou rychlostí k zemi.

Dopad na trávu necítil. Neslyšel vyděšený křik kolegů, kteří se k němu přes sutiny snažili dostat. Prince uhranuly oči žhnoucí zlatem, které na něj shlížely z temných hlubin jeho mysli.

Oči, které patřily svaté Orieli, patronce osudu.

„*Zloději,*“ vytkla mu šepem.

O tři měsíce později

Kapitola 1

Seraphine

Seraphine Marchantová stála celá roztřesená pod běsnící oblohou a zoufale k ní vztahovala ruce. Vtom pod sebou ucítila údery zvonu ohlašujícího novou hodinu.

Bim!

Bam!

Bim!

Blesk ji probodl jako šíp. Její tělo zachvátil sežehující žár. V kleštích bolesti cítila, že padá. Okolní svět se jí začal rozplývat před očima. Zůstal z něj jen žhnoucí, mléčně bílý ciferník, který navzdory chaosu vytrvale tikal.

Seraphine slyšela, jak na ni volají.

Ale nevykřikovali její jméno.

To není má vzpomínka.

To vůbec nejsem já.

Potom dopadla na tvrdou zem a –

S přidušeným výkřikem se probudila. Okamžitě se posadila. Pippin na jejím klíně nastražil uši a tiše zavrčel. Bibi, která seděla na lavici naproti ní, jí stiskla ruku. „To se ti jen zdálo.“

Sera si odhrnula z obličeje světlé vlasy a snažila se vzpamatovat. „Ano, na chvíli jsem usnula.“

V Bibiinych očích se mihly obavy. „Měla jsi zase ten stejný sen?“

Sera zachmuřeně přikývla. „O hodinové věži.“

Scénář se opakoval: Věž s hodinami. Výkřiky, které nesměřovaly na ni. Místo, které Sera nepoznávala.

„Jsme tu,“ vytrhla ji Bibi z úvah. „Podívej.“

Sera vyklonila hlavu z vozu. Ospalá vesnice Aberville se před ní odvíjela jako příběh z pohádky na dobrou noc. Malebná obec s krivolakými dlážděnými uličkami a kamennými domky, líbeznými výlohami s nařasenými markýzami a věncem borových lesů okolo, které ji chránily před chaosem hlavního města. Čerstvá námraza tuto scenerii ještě postříbřila, mráz pomaloval okna a ověsil okraje střech ledovými diamanty.

Od horského Halbrachtu, který se stal na poslední tři měsíce jejich domovem, bylo venkovské Aberville vzdáleno notný kus cesty. Ale Sera se ve společnosti Bibi a milovaného Pipa během jízdy nenudila.

Dlouhé trmácení si krátili hraním karet. Pip Seře zvesela okusoval tkaničky od bot, zatímco Bibi trvala na tom, že při projíždění vesnicemi budou hrát „Myslím si“. Když se koně

s večerem unavili, ubytovali se v nejbližším hostinci. Sera vždy schovala Pippina pod plášť a pak se hladově vrhli na večerní menu, které většinou sestávalo z dušeného masa.

Bibi se podívala z okénka. Zastavili u domku ze žlutých cihel. Patřil Othildě Eberhardové, nejzkušenější pašeračce stínu ve Valterre. „Podívej na tu obrovskou zahradu. Není to vzadu jezero?“

Na stromech cvrlikali ptáci, kteří svým zpěvem ohlašovali příchod jara. Sera po jejich štěbetání toužila už celé měsíce. Jestřábi v horách kolem Halbrachtu spíš pronikavě pištěli, a když se náhodou ozvala červenka, hned ji svým říčením přehlušili koně nebo mečící kozy. Sera považovala zpěv ptáků za dobré znamení.

Seskočili z vozu. Sera zavolala na Remyho, jejich kočího: „Dlouho se nezdržíme. Hodinu, nejvýš dvě.“

„Show začíná,“ zamumlala Bibi, právě když za nimi vyskočil z vozu i Pippin.

Pašeračka je zamračeně sledovala z okna.

Sera si přivolala Pippina dřív, než mohl počůrat zahradní sněženky, a doufala, že Othilde Eberhardová má ráda psy.

O hodinu později už Sera přecházela po břehu jezera u Othildiny zahrady. V zátylku cítila, jak ji stařena propaluje pohledem z kuchyňského okna. Uvažovala o jejich nabídce. Ta ve zkratce zněla:

Zapomeňte na letitou živnost.

Vsadte vše, co máte, na ohnici.

Ohnice, protiklad stínu. Zlatý prášek, který neutralizoval smrtící moc temnoty. Poté co se stařeně vlichotily, jí Sera s Bibi předložily svůj návrh. A přidaly k němu lahvičku se vzácnou ohnicí. Pašeračka už o fantomských monstrech a moci ohnice slyšela a jejich nabídka ji oslovila. Pozorně naslouchala, zatímco jí líčily, jak k tomuto starobylému prostředku potírajícímu účinky stínu přišly a jak s ním hodlají naložit. Jejich úmyslem bylo zdokonalit recept a zásobit ohnicí celé Fantome tak, aby každý, kdo v něm žije, měl kouzelný prach k dispozici. Účinná obrana proti Dýkám by oslabila jejich vliv na město a jednou provždy zbavila Fantome temné moci stínu.

Sera a Bibi stařeně nenabízely jen novou živnost. Nabízely jí nové bratrstvo. Nový svět. A chtěly, aby zkušená, chytrá a zručná Othilde byla jeho součástí. Nejen coby výhoda pro bratrstvo Plamene, ale jako rána do týlu pro bratrstvo Dýk.

Méně pašeráků znamenalo méně stínu v oběhu.

Othilde prolomila ticho. Nazvala je párem narušitelek, Seru (téměř láskyplně) označila za *Výtržnici* a potom je vyhnala z domu, aby se mohla rozmyslet.

Minuty se vlekly. Sera hodila Pippinovi klacek a sledovala, jak za ním třínohý teriér překvapivě rychle vyrazil. Zvláště se usmála. Vůně pinií a dlouhé trávy, která se jí otírala o nohy, jí společně s velkorysou porcí bledé oblohy připomněla domov. Sera zavřela oči a v duchu se přenesla zpátky na pláň, do jejich staré zahrady, kde učila Pipa aportovat. Její matka se opodál

věnovala květinovým košům, vybírala z nich uschlé lístky a sázela cibulky kosatců, aby na jaře vykvetly.

Ta vzpomínka byla tak živá. Ten pocit. Domov. *Šťastí*. Sera cítila, jak se jí v prsou rozlévá teplo, jak jí náhlým probuzením magie červenají tváře. Ta zvláštní, nepředvídatelná síla v ní zakořenila před třemi měsíci, když stanula na vrcholu Aurory. Sera ji vnímala jako druh ohně. Niterný plamen, jemuž nerozuměla a nevěděla, co po ní chce. Když byla smutná, vystrašená nebo našťavaná, plál v jejím srdci jako vatra. Jindy jen skomíral a držel tam, kde na něj nedosáhla.

Dárek, který neuměla rozbalit.

Magie, která ji fascinovala a stejně tak mátlá.

Tajemství, o kterém věděli jen její nejbližší přátelé.

„Jen tam nespadni, holka. Stará bába jako já tě odtamtud lovit nebude. Ta rozvrzaná kolena jsem neohnula dobrých dvacet let.“

Sera prudce otevřela oči a otočila se. Othilde Eberhardová stála v rákosí, na nohou jasně červené holínky. Vetchá a drobná, zachumlaná do nepadnoucího kostkovaného pláště. Dlouhé bílé vlasy ostře kontrastovaly s olivovou pletí a divoce vlály ve větru.

„Už jsem se rozhodla.“

Seraphine zamrkala. „To bylo rychlé.“

Bylo? *Jak dlouho* tu Sera v hlubokém zamyšlení stála? A kam mezitím odešla Bibi?

Othilde povytáhla obočí. „Jak dlouho si to nechávali projít hlavou ostatní?“

„Tolik jsem jich nenavštívila,“ připustila Sera. Poté co uprchla z Fantome a společně s Bibi, Val a Theem nalezla útočiště v Halbrachtu, měla stěží čas se nadechnout. Během pár týdnů udeřily takové mrazy, že se cesta z Halbrachtu stala nesjízdnou. Seřiny velkolepé plány s ohnicí – a Fantome – tak musely počkat do jara. „Ale ten před vámi mě hnál z domu s železnou pánví v ruce, takže...“

„Takže stará, lstivá Othilde nebyla na tvém náborovém seznamu na prvním místě.“

Nešlo ani tak o preference jako o vzdálenost. „A místo v první pěti byste brala?“

„To budu radši kydat hnůj.“ Othilde šklubla hlavou k Pippinovi. Přiběhl s klackem v tlamě a položil jí ho k nohám. Stařena se suše usmála. „Přivedla sis vořecha, aby sis mě omotala kolem prstu?“

„Přijde na to... Podařilo se?“

Othilde sebrala klacek ze země a hodila ho psovi. „Celý život jsem podřídila temnotě, kterou na sebe lidé v tomto království uvalili,“ pronesla stařena, když Pip znovu odběhl. „Ale slyšela jsem zvěsti o ohnici. Zvěsti o Fantome, které mohlo být, kdyby Lucille Versiniová prosadila svou.“ Potřásla hlavou a do jejích hnědých očí vstoupila lítost. „Nikdy jsem těm historkám nevěřila. Dokud se neobjevila ta monstra. Kdybych věděla...“ Zmlkla a roztřásl se jí ret. „Možná bych zaslvětila život ušlechtilejšímu cíli. Lepšímu světu, který zanikl spolu s našimi světy.“

„Ještě je šance ten svět vrátit,“ řekla Sera, aniž ji soudila. Pašování stínu nebyla nikdy jednoduchá záležitost. Pro mnoho lidí znamenala jedinou možnou obživu. Způsob, jak se dostat z bídy, bolesti a nesnází a konečky prstů dosáhnout na život. Nehodlala Othildu soudit za volbu, kterou učinila i její matka. „Ještě pořád můžete zanechat na Fantome svůj otisk, Othildo.“

A za to vděčili Seřině matce. Sylvie Marchantová zasvětila pátrání po ohnici život. Nakonec kvůli ní i zemřela a málem stáhla do chřtánu smrti i celé Fantome. Od chvíle, kdy monstra stvořená Sylviiným jedem nastolila ve Fantome bezpráví, uplynulo teprve několik měsíců. Stovky rodin ještě držely smutek. A pokud šlo o Dýky... Sera stále netušila, kolik z nich zahynulo té noci, kdy monstra vtrhla do katakomb... Kolik z nich mohlo zůstat naživu, kdyby byla vylezla na Auroru ve správný čas a zbavila ta nešťastná stvoření kletby.

Snažila se na to nemyslet. Aspoň v bdělém stavu. V noci ji sužovaly noční můry. Když zrovna nepadala z hodinové věže, znovu a znovu prožívala ten strašlivý den na Auroře. Až příliš živě se jí vybavoval okamžik, kdy do ní na vrcholu věže udeřil blesk, i jak o chvíli později přitiskla ruku na hrud' tomu, kdo ji přišel zabít.

Lark Delano.

Očistila ho svým světlem k smrti.

Seraphine nepatřila mezi Dýky.

A přesto *zabila*.

Při té vzpomínce ji zasvrběly prsty.

Othildiným bystrým hnědým očím nic neušlo. „Myslím, že my obě ještě máme šanci.“

Sera se nervózně usmála. „Dýky rozhodně nepotěší, když přijdou o dalšího dodavatele. Ani Pláště ne. Vaše rozhodnutí by mohly vnímat jako –“

„Zradu?“ Othilde si odfrkla. „Co je mi po tom?“ Obrátila se k rákosí, ze kterého vyběhl Pip se třemi klacky v tlamě. Legrační blázínek. „Nikomu se nepodřizuji. A Dufort je mrtvý. Byl to pěkný prevít. Ani se nenamáhal očistit boty o rohožku, když sem zavítal. Čaj chlemtal jako pes. Toho, kdo to po něm převzal, skoro neznám. Ale na to vezmi jed, že se ho nebojím.“

„Ransom.“ V Seře se při zvuku toho jména něco pohnulo. Nikdy nevěděla, jestli za to zvláštní pnutí v prsou může naděje nebo strach. „Jmenuje se Ransom.“

Cuklo jí v ruce, jako by na tu vzpomínku chtěla dosáhnout.

Ransom. *Bastian*. Ty podzimní oči. Ten úsměv poznamenaný jizvou. Stíny plazící se mu po nohou, rozbíhající se mu po hrudníku...

Zabiják. Milenec. Nepřítel.

I jeho hodlala zachránit.

Ať se mu to líbilo, nebo ne.

„Ty si dělej starosti s Ransomem, Výtržnice, já si budu dělat starosti se ztuhými klouby.“

Sera se nechtě zasmála. Stará pašeračka se jí líbila čím dál víc.

„Řekni, je Halbracht tak krásný jako Aberville?“ zeptala se jí Othilde.

Seraphine se na chvíli zamyslela. „Je divočejší. Vodopády, věčně zelené stromy, útesy a jeskyně, sem tam i medvěd. Pro divoká zvířata je to ráj. Spíš než k pohádce bych to místo přirovnala k... dobrodružství.“

Stařeně se rozzářily oči.

„Je to odtud kus cesty. Přinejmenším tři dny. A to jenom jestli vydrží obleva...“

Othilde se k ní mezitím obrátila zády. „Jdu se sbalit. Ty si urovněj myšlenky.“

Sera ji vyprovodila pohledem a vzdychla. Litovala, že jí – a mámě – nikdo podobnou nabídku neudělal, než se jim věci vymkly z rukou. Kdyby Sera mohla přepsat svůj osud, bez zaváhání by to udělala. Odtáhla by matku z farmy i za vlasy, kdyby nebylo vyhnutí.

Po hrudi se jí rozlilo teplo. Důvěrně známý pocit marnosti rozdmýchával její magii. V dlaních se jí roztančily jiskry. *Tvůrkyně*, zašeptal v ní ten pradávný hlas. Ten, který poprvé zaslechla v tu noc, kdy se zbortila Aurora – v tu noc, kdy se s ní zřítíla na zem i Seraphine. *Zvol si mě. Použij mě.*

Seru to opět zneklidnilo. Ve zmatku, který nyní pociťovala stále častěji, ušklubla stébko rákosy a obrátila jej v rukou. Sledovala, jak jí zlátne mezi prsty a jeho široká lata se mění v křehké okvěť růže.

Zalesklo se na slunci. Kouzlo vytrvalo, dokud květ neodhodila na zamrzlé jezero. Prchavý prelud. Ale hlas v Seře utichl, jako by mu to stačilo.

Zlaté růže nebyly nic světoborného, ale Sera zatím nic lepšího nesvedla. *Nic*. Občas dala nějakou Theovi, když se v Halbrachtu lopotil ve stodole, Bibi, když na ni padl smutek a zastesklo se jí po Armandově rezidenci, nebo Val, když ji chtěla namíchnout.

„Chceš říct, že jsem tě přistihla, jak civíš na svůj odraz v jezeře?“ zavolala na ni Bibi a vynořila se mezi stromy. Dlouhé vlasy jí cuchal vítr. Upravila si šátek a Sera na okamžik zahlédla zlatý přívěšek ve tvaru slzy na jejím krku. Vzácnou kapičku ohnice, kterou teď všichni z bratrstva Plamene nosili na těle, kdykoli museli opustit bezpečí halbrachtského útočiště.

„Vychutnávám si pocit vítězství,“ křikla na ni Sera. „Othilde se vrací do Halbrachtu s námi.“

Bibi radostně povyskočila. Potom se sklonila a podržela Pip-pina. Když si všimla zlaté růže plovoucí na jezeře, svraštila obočí. „A ta je pro koho?“

Sera pokrčila rameny a otočila se k jezeru zády. „To nechám na svaté Oriel.“

Bibi ji pokárala pohledem. „Už bys mohla vědět, že hrát si s Dýkou je jako hrát si s ohněm.“

Seře se vloudil úsměv na rty.

Nemohla si pomoci.

Kapitola 2

Ransom

Othilde Eberhardová byla stará jako valterrské kopce. Zkušená obchodnice, která nechodila s cenou nahoru a doručovala zboží rychleji než kdo jiný. Její spolehlivost z ní dělala jednu z nejlepších v oboru. I v osmdesáti letech, s rukama samý suk a slábnoucím zrakem, nevynechala jedinou dodávku.

Dokud se nezbožila Aurora.

Ransom si toho nejdřív nevšiml. První měsíce v nové roli vůdce bratrstva Dýk mu daly zabrat. Musel valterrskému králi vysvětlit, že osud Gasparda Duforta i Aurory, odvěkého symbolu světla a naděje pro celé Valterre, byl zpečetěn téže noci. A musel se také zmínit o děsivé smečce monster, která vzala Fantome ztečí, vyplenila katakomby, zdecimovala bezmála třetinu bratrstva Dýk a zažehla v hlavním městě jiskru revolty, která od té doby sílila.

Městem zmítaly nepokoje. A ty se šířily jako oheň.

Ne, Ransom si na Othildu Eberhardovou ani nevzpomněl.

Podzim zbrocený dešti vykrvácel do neúprosné zimy. Sníh padal tak hustě a rychle, že řeka Verne brzy zamrzla a fantomské střechy pocukroval mráz. Ransom nechal opravit krb v Kaverně a na Vánoce se bylo kde ohřát, ale i tak bylo v podzemí jaksi mrazivo. Dýky nad praskajícími plameny v krbu drkotaly zuby a popíjely whisky, aby se při rozdávání drobných dáreků trochu zahřály.

O Dufortovi se nemluvalo.

Nikdo se neodvážil sednout na jeho židli.

Caruso navrhl, aby ji spálili, ať ještě poslouží.

A jelikož se zásoby stínu v Hugově pasáži nijak povážlivě netenčily, Ransom si s nabídkou a poptávkou na pašeráckém trhu hlavu nedělal. Místo toho se soustředil na reorganizaci bratrstva a snažil se uspokojit rostoucí požadavky jejich klientů. Důvěra druhů se k němu pomalu vracela a byla mu útěchou v časech, kdy truchlil nad smrtí svého nejlepšího přítele. Hlína na Lar-kově hrobě zmrzla a socha svaté Lucille opodál ronila křišťálové slzy, zatímco zima sevřela Fantome do svých ledových spárů a odmítala se své kořisti před jarem vzdát.

Ransom se postupně a se značnou zdráhavostí ujímal výzev, které nová pozice vůdce obnášela – o niž nikdy doopravdy nestál. Hledal útěchu v důvěrně známé pachuti stínu, v zákeřném žihadle, které se dostavilo s každou novou obětí, a předstíral, že rozehrávat temné hry ve fantomském podsvětí před zraky svatého Calvina, patrona smrti, bylo vždy jeho osudem.

První měsíce se vlekly a Ransom se potýkal s bezesnými nocemi.

Ale když snil, snil o ní.

Seraphine.

O dračici, která strhla k zemi odvěkou Auroru a udělala ze sebe nepřítele. Dýk i Plášťů, celého města i samotného krále.

Od toho rána, kdy Aurora padla a ona uprchla s trojicí věrných Plášťů a tím svým chromým psem na sever, o ní Ransom neslyšel jediného slova.

Byl rád, že je Seraphine pryč. Daleko od chaosu hlavního města a nebezpečí jeho bratrstva.

A přesto...

Někdy se vzbudil ze snu s palčivou touhou po ní, která mu drásala srdce.

Aby nepřišel o rozum, zakázal si na ni myslet. Vzpomínky na ni zmrazil do jediného chladného momentu bez konce, ve který se jeho život s jejím odchodem proměnil. Jeho srdce ztvrdlo jako led, který pokrýl ulice Staré čtvrti.

Na chvíli to pomohlo.

Dokud jednoho rána, kdy zima pomalu končila, nezabušila Lisette na dveře jeho ložnice, aby mu pověděla, že jim docházejí zásoby stínu. V uplynulých týdnech zmizelo beze stopy několik jejich nejlepších dodavatelů – jakoby přes noc.

První takový případ považoval Ransom za mrzutou záležitost.

Po druhém pojal podezření.

A když se odmlčela i Othilde Eberhardová, Ransom věděl, že něco není v pořádku. A hergot, nehodlal to tak nechat být.

Cestu za Othildou chtěl podniknout sám, ale Nadia, jeho zástupkyně, trvala na tom, že ho doprovodí, a když je při návratu z pochůzky uviděl Caruso vycházet z Hugovy pasáže, přidal se k nim.

Sotva se slunce přehouplo přes střechy domů zapadlé sněhem, trojice Dýk nasedla do kočáru a nechala se vyvézt za město. Odtud pokračovali dál na západ směrem k Aberville.

Cesta byla dlouhá a pomalá. Obleva způsobila náledí, které jízdu po klikatících se stezkách značně ztěžovalo. Jaro prý bylo za dveřmi, ale dávalo si proklaté načas.

Caruso a Nadia seděli v zadní části vozu vedle sebe a Ransom se ocitl v obležení jejich natažených nohou. Caruso byl statný a vysoký jako medvěd, takže úzké sedadlo zabral takřka celé pro sebe. Nadia se musela spokojit se skromným cípem u okna. Pohrávala si s třásněmi na závěsech a přidávala k dobru své teorie o mizejících pašerácích.

„Co když je to otázka loajality?“ naznačila se svrstětlým čelem, které jí vykukovalo zpoza vysokého límce vlněného kabátu. „Teď bez Duforta už na to nemají žaludek.“

Caruso vyprskl. „Lidi se peněz nikdy nenabaží. A Duforta všichni nenáviděli. Byl to surovec a darebák.“

„Že to říkáš zrovna ty,“ opáčila Nadia s úšklebkem.

Caruso byl odjakživa samorost. Nepokojný, s touhou ničít a neustále našťvaný na celý svět. Hned kvůli všemu vyletěl

a nikdy se neomlouval. Stal by se z něj zabiják, i kdyby mu ve třinácti Dufort nevrátil do ruky lahvičku se stínem. Postavu na to měl a s výčitkami nebo lítostí si hlavu nedělal. Nebo to aspoň Ransom předpokládal. Jestli byl Caruso schopen citu, potom to přede všemi dobře skrýval.

Ale byl věrný jako pes.

Dýky byly to jediné, co měl.

Bratrstvo bylo pro všechny tím jediným, o co se mohli v životě opřít.

„Já to o sobě aspoň vím,“ poznamenal Caruso. „Dufort si myslel, že slunce svítí na svět z jeho vlastního zadku. Všude vystavoval na odiv ten svůj ksicht samej stín.“ Pohodil hlavou směrem k Ransomovi, který nepřítomně zíral z okénka a jeho řeči moc nevnímal. „Náš krasavec na to jde jinak. Slušňák každým coulem. A ty zuby jako padlej sníh! Jeden by nevěřil, že je to bastard bez kouska citu.“

Ransom na něj ukázal vztyčený prostředníček.

„Co ta věž padla, jsou všichni pěkně vycukaní,“ pokračovala Nadia, jako by ho neslyšela. „Lidi se dopouštějí výtržností. Nedivila bych se, kdyby to někoho z pašeráků odradilo.“

„Ne Othildu. Ta babka kdysi zapíchla medvěda vidličkou, ani při tom nemrkla,“ namítl Caruso a jeho ledově modré oči se obdivně zaleskly. „Z *tý* má kdekdo nahnáno. Půlka vesnice jí neřekne jinak než čarodějnice. Ale do očí si to netroufne nikdo.“ Ušklíbl se. „Poseroutkové.“

„Ne každý se chce nechat zapíchnout vidličkou,“ zamručel Ransom.

„On mluví!“ Caruso dloubl špičkou boty do Ransoma. „Když už jsi přestal trucovat, můžeš nám říct, co si o tom všem myslíš.“

„Nejspíš je mrtvá,“ odpověděl Ransom s nezájmem. „Zima byla tuhá. Othildě táhne na devadesát a žije sama.“

„To je smutný,“ zamumlala Nadia.

„Spíš nudný,“ opravil ji Caruso a znuděně zívá. „A pořád to nevysvětluje, kam zmizeli všichni ostatní z branže.“

Ransom obrátil tvář k zasněženým pláním. V dálce před sebou zahlédl kouř, příslib života nad temnými, vytáhlými stromy. Popravdě si o mizení dodavatelů myslel své, ale nechal si to pro sebe. Nadia konečně přestala být posedlá Seraphine Marchantovou a tím, jakou roli sehrála v Larkově smrti, a Ransom nechtěl jítit staré rány.

Stejně to bylo jen podezření.

Ničím nepodložené tušení, které usilovně potlačoval.

„Brzy to zjistíme,“ uzavřel a mávl rukou k proužkům dýmu na obzoru. „Už jsme skoro tam.“

„To to trvalo,“ zabručel Caruso a poposedl si. „Mám přesezenej zadek.“

„Zvláštní, že jím pořád meleš,“ rýpla do něj Nadia.

Ransom si povzdychl. „Nechte toho. Bolí mě z vás hlava.“

Když seskočili z vozu a vykročili po kamenité pěšině k domku Othildy Eberhardové, Ransom získal pocit, jako by vstoupili do obrazu. Sněženky v zahradě se ohýbaly pod ranní rosou. Po stranách modrých dveří visely prázdné košíky na květiny, na kterých se třpytily ojíněné pavučiny.

Z komína nestoupal kouř, v domě se nesvítilo.

Caruso nahlížel předními okny dovnitř, zatímco Nadia obešla dům, aby zjistila, co je vzadu.

Ransom zabušil na dveře. „Othildo?“

Po chvíli ticha je kopnutím otevřel.

Caruso překročil práh za ním a zhluboka se nadechl. „Cítím zatuchlinu.“ Znovu zavětril. „A zkyslé mlíko. Žádnou mrtvolu nikde nevidím.“

„Zklamalo tě to?“ opáčil Ransom.

Caruso se začal s pohvizdováním probírat věcmi v kredenci. Ransom si všiml prázdného hrnce ve dřezu a starého pecnu chleba v odpadkovém koši. Zplesnivělého. Mléko ve džbánu na stole bylo opravdu sražené a jablka nahnílá.

Nechal Carusa být a vešel do obývacího pokoje, který přiléhal ke kuchyni. V křesle u okna leželo klubko vlny a nedopletená zelená šála. Na popelníku byla odložená vychladlá dýmka. Ransom pokračoval po schodech do patra a prohledal malé ložnice.

Po Othildě ani stopa.

Ani po jejím těle.

Ransoma se zmocnil neklid.

Když sešel zpátky dolů, zjistil, že Caruso mezitím vytrhal z podlahy několik prken. Úložný prostor pod přízemím byl až na tři prasklé lahvičky prázdný.

Nadia se vrátila ze zahrady zamračená. „Nic tu nenechala. Jediný kořen nebo list. I kompost je pryč.“

Caruso tiše zaklel. „Kam sakra zmizela?“

Nadia vyhlédla z okna k lesu. Do jejích hnědých očí vstoupil zvláštní nepřítomný výraz. Ransom poznal, že myslí na Larka. Vždy myslela na Larka, svého nejlepšího přítele, milence. Plánovali, že spolu utečou. Po třech panácích whisky se k tomu Ransomovi o Vánocích přiznala. Chtěli se zašít na místě, jako je Aberville, vzít se, postavit farmu. Vybudovat si život daleko od katakomb a zabíjení pro peníze.

Teď byl Lark mrtvý.

A jejich plán jakbysmet.

Ransom k ní přistoupil.

„Měli jsme ho pohřbít u nich doma,“ zamumlala. „Pod stro-
my na farmě jeho matky. Miloval to tam. Přál by si to.“

Ransomovi se sevřel žaludek. „Můžeme za ním zajít do Sta-
ré čtvrti.“

Ne že by to někdy předtím udělali. Ransom k tomu nena-
šel sílu.

„A promluvit si se zmrzlou trávou?“ Smutně si odfrkla. „Mrt-
ví nemluví.“

„Přesně to na nich miluju,“ prohlásil Caruso.

Ransom ho usadil pohledem. „Tohle jí nepomůže.“

„Ty vaše depresivní řeči už vůbec ne.“ Caruso se protáhl
a přejel si rukou po oholené hlavě. Po útoku monster si svou
tmavou kšticí musel ostříhat. Hlavu měl tenkrát ošklivě roz-
seklou. Když nad plačící město vyšlo slunce, bledý a napůl mrt-
vý Caruso se postavil před zrcadlo a ránu si vlastnoručně zašil.
Mizerně. Nad levým uchem mu zůstala šeredná jizva.

„A ty se divíš, že spáváš sám, Caruso.“ Nadia odstoupila od okna a hlas jí ztvrdl. „Měli bychom prohledat les.“

„Proč?“ Caruso pohodil hlavou. „Myslíš, že tam ta stará ochule nakladla vejčka?“

Zpražila ho pohledem. „Nějaký monstrum ji tam mohlo odvléct.“

„Je dávno po nich,“ mínil Ransom.

„Jak víš, že po všech?“ Nadia na něj obrátila oči plné nenávisti. „*My* jsme je nestvořili. A rozhodně jsme je nepozabíjeli.“

„Snad si nemyslíš, že v tom lese hráli celou dobu na schovku?“ namítl Caruso. „Tobě to přece vždycky páliło, Nadio.“

„A tys měl radši zůstat doma!“ Vrazila mu pěstí do ruky. „Zatím jsi nic kloudnýho nevymyslel.“

„Od toho jsou tu jiní. Já jsem spíš přes vraždy.“

„To my *všichni*,“ připomněla mu.

„Než ze mě vyprchá stín. Pak nezbyvá než si vyhrnout rukávy.“ Caruso si prokřupal klouby na prstech. Olivovou kůži na rukou mu pokrývala stínová znamení – stejně tak zbytek těla. „Otázka je, co uděláš *ty*, princezno?“

„Vypíchnu ti jehlovým podpatkem oko.“

Povytáhl obočí. „Víš, že mě takový řeči rajcujou.“

„Nedá se s tebou vydržet!“ rozhodila rukama Nadia.

Ransom je nechal se hašteřit. Byl rád, že se Nadie vrátila její prostěřekost. Lepší, než jí na hlase poznat smutek. *Výčítky*. Vyklouzl z domu zadními dveřmi a šel obhlédnout zahradu. Venku panovalo nezvyklé ticho a tmavý les ostře kontrastoval s bílou oblohou.

Ransom přelétl pohledem po stromech. Na zátylku ucítil slabé mravenčení. Sáhł do kapsy po lahvičce se stínem a maličko z ní upil. Jen tolik, aby dokázal prohlédnout stíny a mít ty své v bojové pohotovosti – pro všechny případy.

Došel až sem, leccos přežil a nehodlal doplatit na letící vidličku.

Les se prosvětřil. Nic se v něm nepohnulo. Ransom si zajel rukama do vlasů. Zastyděl se, že je tak paranoidní.

Spěšně zamířil ke stromům, které se ve větru zvolna pohupovaly. Na zamrzlé jezerní hladině se odráželo bledé slunce. Když sem před šesti lety zavítal Ransom poprvé, jako součást Dufortovy vyjednávací mise, na jezeře plavaly labutě.

Dvě.

Zastavil se na tom samém místě jako kdysi. Tenkrát při pohledu na labutě ladně klouzající po hladině myslel na svou matku a sestru Anouk.

Teď bylo jezero prázdné a Ransom myslel na někoho jiného. Zavřel oči. Vítr k němu donesl její vůni – šepot rozkvetlého citroníku s nepatrným náznakem střelného prachu. Měl pocit, že stojí jako přízrak vedle něj a hledí na to samé jezero. Pobroukává si. Chystá plán.

Prudce otevřel oči, ale z hladiny na něj hleděl jen jeho vlastní odraz.

Seraphine.

Co máš za lubem?

V jeho zorném poli se něco mihlo. Zářící květina na ledě. Svraštíł čelo a chvíli se plahočil podél břehu jezera, aby na ni dosáhl.

Byla to zlatá růže. Umělá a dokonalá. Hřadovala na ledě, jako by ji tam někdo zanechal právě pro něj.

Přidržel se tenkého stínu a naklonil se pro květinu nad pableskující led.

Zamravenčily ho prsty. Dotek magie, který už znal, ho přinutil k prudkému nádechu. Pronikl jím jako paprsek slunečního světla, rozptýlil stín usazený v jeho kostech a rozehnal okolní temnotu. Růže se proměnila v prach. Nejprve stonek, potom květ. Postupně z něj opadávaly jantarově zlaté okvětní plátky, až na kratičký okamžik připomněl plamen, který ho políbil na dlaň.

Zářící zlatý prach se mu prosypal mezi prsty a pak i ten zmizel.

Ransom nebyl schopen pohybu. Oněměle zíral na svůj odraz na ledě. V očích měl divoký výraz a stejně divoce mu bilo v hrudi.

Nejenže tu Sera byla – nechala mu zde i svou navštívenku. Pozvánku k nové hře.

Ransom se proti své vůli pousmál, pomalu a zlověstně.

Svatá Oriel s nimi ještě měla plány.

Kapitola 3

Seraphine

Zatímco se Seraphine v sedle předklonila, aby přeskočila zakrslý keř, v uších jí zahvízdal horský vítr. Nechala za zády poslední borovice. Před ní se rozprostřela nekonečná zvlněná pláň. Stříbrné hory se k sobě v dálce na obzoru choulily jako stařešinové vytesaní do kamene. Jejich rozeklané vrcholky věnčily poslední zbytky sněhu.

Nedlouho po jejich návratu z Aberville propuklo v odlehlém horském Halbrachtu jaro, které proměnilo celý kraj v rozkvetlou paletu barev. Sera se jí nemohla nabažit. Lačně vdechovala vlahý vzduch a nechala se hrát sluncem, až její tváře i nos posely první jarní pihy.

Paola Versiniová, Theova teta, záhy vycítila její neklid a ještě předtím, než Sera odjela do města s vůbec první dodávkou

ohnice, skromnou bedýnkou čítající dvě stě titěrných lahvíček, jí půjčila k projíždce svého koně. Po týdnech na cestách plných smlouvání s pašeráky Sera po této příležitosti skočila. Na koňském hřbetě vždy zapomněla na všechny stres a povinnosti, které jí bratrstvo Plamene přineslo, i když to mělo být jen na dvě hodiny.

Stoupla si do třmenů a křikla: „Leť, Trappere!“

Černý hřebec pod ní se proměnil v šíp a s radostí prodloužil krok. Sera, opojená prchavým pocitem svobody, divoce nasávala vůni prvních květin. Hnala se tryskem a nechala si cuchat vlasy hebkými prsty jarního větru. Poprvé za dlouhé měsíce se její mysl zbavila všech myšlenek a obav. Zbyl v ní jen dusot kopyt a radost z jízdy natolik čistá a prostá, že ji přiměla k nespoutanému smíchu.

Sera sevřela oště v jedné ruce a druhou se rozmáchla a věnovala bezmračné obloze zářivý úsměv. Dlouhé plavé vlasy za ní divoce vlály. Sera se v duchu proměnila v jednoho z jestřábů plachtících nad její hlavou a svět se kolem ní míhal v modrých, zelených a zlatých odstínech brzkého jara.

S náhlou radostí se probudila i její magie. Přihlásila se o slovo povědomým návaem tepla.

Tvůrkyně, zašeptala jakoby na pozdrav.

Ted' ne. Sera ji silou vůle potlačila. *Ne, když jedu na koni.*

Sevřela oště. Před ní se objevil dřevěný plot a za ním prostorná červená stodola, kde Theo, Othilde a několik dalších pašeráků, které získali na svou stranu, společně pracovali. Ve

velkých kádích drtili a mísili ohnici a zdokonalovali recepturu, kterou dlouhé měsíce studovali.

„Rychleji!“ zvolala Sera.

Trapper ji poslechl. Jeho kopyta se sotva dotýkala země. Seřina magie sílila. Hloubila v ní studnu, do níž se proti své vůli propadávala.

Ne, ne, ne.

Kolem ní se roztančily jiskry. Seru začaly pálit oči.

Tvůrkyně, připomněl se šepem hlas. Zvol si mě. Použij mě.

Sery se zmocnil pocit marnosti. Z žáru, který ji zevnitř straval, se jí udělalo zle. Se zděšením si uvědomila, že nad sebou ztrácí kontrolu. Magie v ní byla příliš silná. Její plameny jí olizovaly hrudní koš, hrdlo měla zkropené žhnoucími uhlíky. Nevěděla, jak je zatlačit zpátky. Jak je uhasit.

Nevěděla, co po ní chtějí.

Otěže v jejích rukou zasyčely.

Sera je se zaklením pustila. Kožený popruh se v pülce přetrhl a spadl na zem dřív, než jej stačila zachytit.

Naklonila se k Trapperově šíji a sáhla po uzdě. „Prř! Prřr!!“

Kůň sebou škubl a jeho kroky pozbyly pravidelný rytmus.

„ZPOMAL, TRAPPERE!“ vykřikla Sera, ale když sevrěla jeho hřívu do hrstí, hrubé žíně pod jejím dotekem zapraskaly. Sera podlehla panice. S úlekem odtrhla ruce od hřívky.

Ach ne. Ne, ne, ne, ne!

Přimkla se ke koňské šíji a začala pěsti, aby se na koni za jízdy udržela. Zděšení podnítilo její magii ještě víc, její síla v ní

potlačila hlas rozumu. Sera cítila v ústech její žár a začalo jí téct z nosu.

Trapper neklidně pohodil hlavou. Zorničky hnědých očí se mu rozšířily strachy.

„Zpomal! Prosím!“ Sera se zoufale snažila mu neublížit. I sobě. Ale proměnila se v živoucí plamen a nedokázala s tím nic dělat.

Trapper začal vyhazovat a Sera přepadla dozadu. Všechno se obrátilo vzhůru nohama. Místo modré oblohy měla nad hlavou zelenou travu a v příštím okamžiku na ni tvrdě dopadla.

Probudil ji pronikavý křik jestřába. Sera se pokusila zvednout na rukou, ale nejspíš si vyrazila dech. Po chvíli se s obtížemi nadechla. Potom znovu. Žár se z ní pomalu odplížil jako kočka. Prudký dopad na zem zřejmě zahnal její magii na ústup.

Skvělé.

Méně skvělé už bylo to, že jejím levým ramenem škubala ostrá bolest – a mezi zuby měla Sera travu. „*Fuj.*“

Vzdálené dunění kopyt jí napovědělo, že Trapper se ještě nezklidnil. Nejspíš ho pěkně vyděsila. Vyděsila sama sebe.

Všechno ji *bolelo*.

Nedaleko ní se ozvaly chvatné kroky. „Proboha, Sero. Jsi v pořádku?“

Podářilo se jí zvednout hlavu. Běžel k ní Theo. Rukávy volné bílé košile měl vyhrnuté, takže byly vidět jeho snědé ruce, a na tváři mu svítila šmouha od střelného prachu. Stříbrné vlasy měl

na temeni svázané do uzlu. Seře tak nic nemohlo zastřít pohled do jeho hrůzou vytřeštěných tyrkysových očí.

„Už jsem se cítila líp,“ vysoukala ze sebe. „Spadla jsem.“ Vypivla stéblo trávy. „Velkolepě.“

„Aha. Slyšel jsem.“ Dřepl si vedle ní. „Tvrдила jsi, že umíš jezdit na koni se zavřenýma očima.“

„To bylo předtím, než do mě vlezla ta pitomá magie.“ Zvládla se posadit. Točila se jí hlava a levým ramenem jí projela ostrá bolest. „Moc jsem si to užívala a ona toho hned využila a zkažila mi den. Chudák Trapper.“

Theo si zamračeně prohlížel travu, kde předtím Sera ležela.

Podívala se tam taky. V hlíně vžel otisk její ruky. Okolní tráva byla bílá a země dočista sežehlá. Mrtvá. Seru zachvátila vzpomínka na Larka. Než zemřel, vypálila mu do hrudi podobné znamení.

Co kdyby to byl tentokrát Trapper? Nebo Theo?

Poděšeně před ním ucouvla. „Horší se to, Theo. Nevím, jak to ovládat. Netuším, co to po mně chce.“

Ale *něco* to chtělo.

Tvůrkyně, ozval se v její duši ten pradávný hlas.

Kdyby mohla, Sera by ho chytila pod krkem a *donutila* říct, co sakra chce.

Theo se poškrábal na bradě. „Přijdeš na to, Sero. Budeme na tom pracovat.“

„Už na tom *pracujeme* takovou dobu!“

Seru už unavovalo, jak ve všem selhává. Unavovaly ji marné pokusy na plánech, kdy se s Theem snažila svou magii *k něčemu*

přimět – a nepohnula s ní ani o píd'. Unavovalo ji tiché rozjímání v borovém lese, kdy se obracela ke svému nitru a pátrala v labyrintu mysli po odpovědích – a narážela na stále tytéž bolestivé vzpomínky nebo zavřené dveře, za kterými běsnil její strach v nejrůznějších podobách. Unavovalo ji dívat se, jak Theo netrpělivě bručí a přechází sem a tam, neschopen skrýt vlastní frustraci. Už tolik měsíců se snažili získat k Seřině moci klíč. Sera zatím dospěla k jedinému závěru: „Mám pocit, že ta síla roste a je čím dál neklidnější...“

Theo se zamračil. „Musíš se víc snažit.“

Vrhla na něj zlostný pohled.

Otevřel ústa a znovu je zavřel, když si svá slova rozmyslel. „Promluvíme si později. Zajdi si to nechat ošetřit. Já zatím posbírám pár jablek a zkusím Trappera udobřit. Musíme ho dostat do stáje dřív, než se Paola vrátí z města. Má toho koně raději než mě.“

„Protože si nestěžuje na její vaření.“

„To jsem udělal *jednou*,“ zamručel Theo a loudavým krokem se od ní začal vzdalovat. „Víš, že červenou řepu nesnáším.“

Sera se s ramenem v závěsu dověkla zpátky na kopec. Došla ke stodole, ze které si se svolením Paoly Versiniové a rady starších krátce po příjezdu do Halbrachtu udělali základnu. K opulentní Armandově rezidenci měla daleko, ale bratrstvo Plamene potřebovalo – kromě tanečních sálů a luxusních jídelen – především prostor pro své kádě, dřevěné sudy, bedny a pracovní lavice, a obecně vzato... výzkum.

Stodola jejich požadavkům po všech stránkách vyhovovala.

Na večeri a nocleh se scházeli v Paolině domě, dřevěném srubu se třemi ložnicemi postaveném na výběžku, ze kterého byl výhled na celou vesnici. Bibi, Val a Seraphine obsadily pokoj v zadní části srubu, zatímco Theo sdílel ložnici se svým mladším bratrancem Tobiasem. Dům byl útulný a dobře vytopený a díky Paolinu kuchařskému umění se z něj často linula lákavá vůně dušeného masa.

V červené stodole vládla pilná pracovní nálada. Othilde seděla na lavici a prohlížela kostinu, kterou Tobias ten den nasbíral. Ostatní pašeráci, kteří pro ně pracovali, si na chvíli dopřáli pauzu a venku před stodolou si rozdělili sendvič.

Vysokými okny pronikalo dovnitř slunce. Nazlátlé květy kostiny se v jeho světle slabě třpytily. Okraje jim zvolna křehly. Bylo na čase květy upražit a rozmělnit na ohnici.

„Doufám, že to není tvá dominantní ruka,“ pronesla Othilde poté, co se po Seře krátce ohlédla. Její nůž mlaskl o kostinu a dokonalým řezem hlávku rozpůlil, ačkoli stařena hleděla jinam.

„O mé zdraví se nestrachujte, Othildo,“ řekla Sera suše. „Za dva dny budu jako rybička.“

„Já za ni zaskočím!“ nabídl se Tobias a ukázal na své neexistující bicepsy. „Koukněte na můj arzenál.“

Othilde dlouhla prstem do jeho měkké paže. „Myslíš tahle párátka?“

„Hej!“ ohradil se Tobias.

„Nejsem žádná hej nebo počkej!“ Dobrácky mu pocuchala vlasy. „Je ti třináct, hochu. Nehrně se tolik do dospělosti. Máme co dělat s tamhle tím.“

Ukázala na Thea, který seděl na okraji největší kádě. Tobias byl jeho dokonalou zmenšeninou. Měli stejně stříbrné vlasy a široké tyrkysové oči. Oči Versiniů. A stejně nezbedného ducha. Několik dní po Othildině příjezdu do Halbrachtu si Tobias záhadným způsobem získal její přízeň a pasoval se na jejího nedocenitelného učně. Dokonce ji přesvědčil, aby mu pomohla s přípravou ohňostroje na blížící se oslavy Králova dne, ačkoli rada starších jakékoli třaskaviny výslovně zakázala.

„Má přítomnost jde všem k duhu,“ poznamenal Theo. Nahnul se nad kád' s ohnicí a dlouhým bidlem propíchl bubliny tvořící se na hladině. „Myslím, že jsme to s tím střelným prachem přehnali.“

„Opatrně!“ Sera vyskočila a popadla ho za cíp košile. „Když jsi to přehnal posledně, celý škopek vybuchl.“

„Bojíš se, že do sebe všechnu tu magii nasáju?“ poškádlil ji. „Možná bych pak byl jako ty.“

Sera obrátila oči v sloup. „Protože dvě chodící pohromy jsou lepší než jedna.“

„Nebezpečí má rádo společnost.“

„Můžu si zkusit ten velký nůž?“ zeptal se Tobias.

Othilde si odfrkla. „Až zaklepu bačkorama, mladíku.“

„Ale já chci –“

„Už jsem řekla! A neruš mě, když krájím.“

Sera hledala, jak by mohla být užitečná, když vtom do stodoly vpadla Val. Byla vzteky bez sebe a pořádně zmáčená. Tmavé lokny s fialovými odlesky měla připlácnuté k hlavě a z jejího cestovního pláště crčela voda. Kroužek v nose měla nakřivo.

Její kotníkové boty při každém kroku začvachtaly. Vrhla pohled na Seřinu ruku v závěsu a řekla: „Vidím, že ani ty jsi nezahálela. Ale *neumíš* si představit, co jsme musely s Bibi vytrpět.“

Theo seskočil z kádě. „Neříkej, že jste někoho utopily.“

„Kéž by.“ Val setřásla plášť z ramen. Blůzu pod ním měla celou pomačkanou. „Zašly jsme s Bibi za Farrah Varnelovou.“

Další pašeračka na jejich seznamu. Podle Othildy byla Varnelová otevřená jiným názorům a dostatečně ambiciózní, aby stálo za to osobně ji navštívit.

„Taková ztráta času!“ dopálila se Val.

„Hodila vás do řeky?“ chtěl vědět Tobias.

„Hůř,“ zabručela. „Hned jak nás u branky zmerčila, skočila po nás. Tvrdila, že jestli uděláme ještě krok, Dýky nám i jí useknou hlavu. Určitě už za ní byly. Snažily jsme se jí to rozmluvit, ale hned si zavolala pomocníky.“ Val se odmlčela a chvíli nasupeně dýchala, než byla s to pokračovat. „Začali po nás házet *hnojem*.“

Sera sebou trhla. „Ach, Val...“

Tobias se neudržel a vyprskl smíchy.

Othilde mu jednu stříhla.

Sera popadla látku, na které sušili kostinu, a přehodila ji Val přes ramena. „Mrzí mě to. Dýky ji nejspíš pořádně vystrašily.“

Mělo ji napadnout, že Ransom její počínání nepřijme bez námitek. Svým způsobem to ani *nechtěla*, ale teď litovala, že jeho hněv znovu rozdmýchala. Ta růže v Aberville mu musela hnout žlučí. Sera nemohla vědět, že se jí to vymstí... prostřednictvím *hnoje*.

„Šetři si lítost pro Bibi. Ještě pořád drhne ty sračky z šatů. A ve voze po nás zůstalo pořádné nadělení. Hned jak jsme přijely, skočily jsme do řeky.“

„Měla by sis to zopakovat,“ řekl pobaveně Tobias. „Máš lejna i ve vlasech!“

„Skoro to nejde poznat,“ namítl klidně Theo. „Vypadáš pořád dobře.“

Val vypadala vždy dobře. S hladkou snědou pletí posetou pihami, vystouplými lícními kostmi a velkýma hnědýma očima byla ztělesněním ideálu krásy. I když byla promočená na kost. A dost zoufalá.

„Kde je tvá lepší polovička?“ chtěla vědět. „Tvoje povzbuzení mi nestačí. Potřebuju vořecha.“

„Pip je nahoře ve srubu,“ řekla Sera. „Běž se převléknout.“

„V kredenci u dřezu je gin,“ dodal Theo. „Trochu tě zklidní.“

Val místo poděkování zabručela a nakvašeně odešla.

„Farrah Varnelová měla převléknout kabát. Dali jsme jí šanci,“ prohlásil Theo, jakmile se za Val se skřípěním zavřely dveře. „Jakmile zásobíme celé Fantome ohnicí, stín ztratí nad lidmi vliv. Jeho cena prudce klesne a pašerákům zůstanou oči pro pláč. Taková jako Varnelová zůstanou bez prostředků.“

„Uvidíme, jak se povede první dodávka,“ dodala Sera a os-
tražitě pohlédla na bublající kád'. Nechtěla chválit dne před
večerem. Dnešek jim přinesl ztráty na více frontách. Bibi a Val
utrpfly *potupnou* porážku, Seřina magie byla nestálejší než kdy
předtím, a Sera se navzdory silné vůli neubránila myšlenkám
na Ransoma. Už zase.

Brr.

„Kdy se má Paola vrátit?“

„Asi za týden. Zůstane ve Fantome, aby na tu dodávku do-
hlédla.“

„Takže týden mizerných večerů,“ utrousil Tobias.

„Což mi připomíná, že dnes vaříš ty,“ řekl Theo a poplácal
Seru po zádech.

„Mám vykloubené rameno!“

Shovívavě se usmál. „*Měla* jsi.“

„Nesnáším vaření.“

„Pamatuješ na naši dohodu o tom, že jsme si v bratrstvu
všichni rovni?“

„*Fajn*.“ Seraphine vztekle odešla, ale přes rameno na něj křik-
la: „Bude řepa.“

Kapitola 4

Ransom

Zatímco se Ransom ubíral stezkou podél řeky, kterou tak dobře znal, půlnočním vzduchem se nesl vzdálený dusot kopyt. Noční hlídky střežily město ve snaze uhasit stále lačnější plameny revolty. Vzpoura proti zavedenému pořádku se však šířila městem jako požár, který měl brzy zachvátit i sousední osady a vsi.

Lidé byli nepokojní, ztratili pocit bezpečí. S pádem milované Aurory uvěřili, že osud království se mění. V době, kdy ho nejvíc potřebovali, je král Bertrand opustil a dal přednost bezpečí a pohodlí jednoho ze svých mnoha zámků. Krvežíznivá monstra mezitím pustošila Fantome a nechávala za sebou jen smrt a zkázu.

I nyní žili lidé v obavě, že jednoho dne se monstra do Fantome vrátí.

A až se to stane, nebude nikdo, kdo by je před nimi ochránil.

Podél břehu řeky hořely královské praporce. Za jasných nocí šlehalo ze střech domů plameny a v oknech budov byly k vidění oběšené figuríny krále. Lid svému vládci jasně sděloval:

Fantome už se svému králi klanět nebude.

Rebelie zapouštěla kořeny v srdci města a nepřátel krále každým týdnem přibývalo. Snad ještě nikdy neměly Dýky tak napilno. Seraphine Marchantová pod nimi mezitím neúnavně podřezávala větev. Cílevědomě obcházela pašeráky stínu, na kterých Ransom stavěl, lákala je na svou stranu a krátila přísun cenného prášku, jak mohla. Představovala jinou, nebezpečnější hrozbu. Neběhala po Fantome, nezapalovala korouhve a nesnižovala se k znesvěcování královských soch. Jen kousek po kousku zbavovala město jeho prastaré moci.

Chytře. Posměšně.

Ransomovi to mělo hnout žlučí, a přesto si tu výzvu svým způsobem užíval. Vychutnával si ten neurčitý pocit, že se jejich cesty dřív nebo později možná opět zkříží. Co se z té kdysi nevinné dívky z farmy v uplynulých měsících stalo? Lstivá bytost poháněná touhou po pomstě a ohni. Spálila by ho na prach, kdyby ji znovu potkal? Pustil by ji k sobě tak blízko, aby to mohla zkusit?

Nebezpečné myšlenky.

Z nedaleké ulice vyrazila kočka a vytrhla Ransoma z úvah. Jeho smysly zaměstnal okolní ruch a světla. Když zvedl oči, uvědomil si, že stojí před domem, který patřil Benoitovi Renardovi,

jednomu z nejbohatších obchodníků v celém Valterre. V okně ve čtvrtém patře poblíkával plamen lampy a vrhal stíny na závěsy. Renard se dočká ještě jednoho.

Ransom rychle vypil lahvičku stínu. Nad jeho pachutí se tentokrát nepozastavil. Strhl stín z dešťového svodu a hbitě zdolal udržovanou fasádu z červených cihel. Okno bylo vysunuté a ušetřilo mu práci. Vklouzl dovnitř a rozhrnul závěsy jako smrtka procházející pekelnou branou.

Přivítalo ho tiché zaklení.

Renard stál v noční košili a s čepcem na hlavě v čele postele a držel mosazný pohrabáč. „Říkal jsem si, kdy se tu ukážeš,“ pronesl pozoruhodně klidným hlasem.

Ransom k sobě přitáhl stín ze zdi. „Co čekáš, když osnuješ královraždu, Renarde?“

Renardova pobledlá tvář zprůsvitněla. Ten chudák si vážně myslel, že mu to projde.

„Až příště podmázneš bandu bezzubých žoldáků, aby zavraždili nejstřeženějšího muže v zemi, vyber si někoho jiného než hlouček opilců,“ prohlásil Ransom a pomalu při tom utvořil ze stínu smyčku. „Víš co, vlastně je to jedno. Žádné příště nebude.“

Renard našel ztracený hlas. „Pro mě už možná ne, ale zkusí to jiní. Královy dny jsou sečteny. Lidový světec přichází. Počet jeho stoupenců každým dnem roste. Všechny nás nezabijete.“

Přestože už to chtěl Ransom mít odbyté, zarazil se. *Lidový světec*. Podruhé v jednom týdnu se oběť těsně před smrtí zmiňovala o světcích, o kterém Ransom nikdy neslyšel.

V přítmí se zaleskly Renardovy zažloutlé zuby. „Starým časům odzvonilo, Dýko. Král svůj lid zklamal. Pošpinil památku našich svatých. Osud nám nadělil nového. Takového, který se postaví monstrům a ochrání lidi. Ve Valterre se probouzí odvaha.“ Navzdory strachu ze smrti se posměšně ušklíbl. „Pro tvé podnikání to bude asi dost rána.“

„Možná.“ Ransom naoko ledabyle pokrčil rameny a odložil zvědavost stranou. Stačila chvíle nepozornosti a útok nemusel vyjít. „Ale nepředbíhejme.“

Hodil muži smyčku kolem krku a utáhl ji. Prohnáný kupec stačil vylovit z kapsy jakousi lahvičku. Mrštil s ní o podlahu. Ložnici zalilo oslňující světlo.

V jediném okamžiku vyprchal z Ransoma všechn stín, jako by jej vyhnal prudký poryv větru.

„Do hajzlu,“ zavrčel Ransom a spadl na kolena.

Do hajzlu.

Jakmile jas pominul, Ransom si všiml rozbité lahvičky na zemi i drobné viněty na jednom ze střeptů. Se symbolem plamene. Zvedl oči k Renardovi právě ve chvíli, kdy se ten mizera napřahoval. V příštím okamžiku dostal pohrabáčem do hlavy. Zhroutil se na sloupek postele a jen tak tak uhnul před další ranou. Vyškrábal se na nohy, ale vzápětí se zapotácel a vrazil do parapetu.

„Kdes přišel k ohnici?“ vyštěkl.

Renard zůstal stát s napřaženým pohrabáčem. „Včera ráno jsem ji koupil od spolehlivého kupce. Musel jsem sáhnout hlouběji do kapsy, ale příští dodávka už má být levnější.“

Seraphine. Ransom polkl její jméno jako hořkou pilulku a vytáhl z kapsy další lahvičku stínu. *Vždy s sebou nos náhradní*. Plýtvání se mu protivilo, ale nehodlal svou oběť nechat pláchnout.

I Renard sáhl po další lahvičce. Ta mu však explodovala v kapse. Zaklel a zoufale máchl pohrabáčem.

Ransom uskočil. Když se Renard znovu rozmáchl, Ransom už měl stín hluboko v hrdle. Renard před ním s roztřesenýma rukama ucouvl. Jinou ohnici už neměl.

Ze stěn ložnice k sobě Ransom stáhl všechny stíny a vřeštícího kupce i s pohrabáčem jimi zcela překryl. Muž se sesul do černého propadliště.

Ransom si přejel rukou po natékající podlitině na hlavě. Posadil se na okenní římsu a počítal do deseti.

Když své stíny odvolal, bělmo Renardových očí bylo černé. Jeho ústa zůstala otevřená uprostřed výkřiku. Ransom od něj znechuceně odvrátil pohled. Každé zabití – každá oběť – ho o další krok vzdalovalo od svobody, kterou si před několika měsíci téměř vydobyl. Od dívky, která věřila, že ho stojí za to zachránit.

Víc se v něm zmýlit nemohla.

„Kde je tvůj světec teď?“ zamručel Ransom. Sehnul se nad muže, aby mu stáhl z ruky pečetní prsten. Dárek pro krále. Schoval jej do kapsy. Potom se zarazil a zvedl ze země střep z lahvičky od ohnice. Cestou domů vrazil ruce do kapes pláště a v zamyšlení přejel palcem po maličkém zlatém plamínku.

Ohnice je tedy konečně ve městě. Uvažoval, jak dlouho potrvá, než zaplaví ulice a naplní kredence a kapsy dobrých lidí i zločinců. Než zatne Dýkám tipec.

V duchu spatřil azurově modré oči s bronzovými odlesky. Jeho mysl uchvátil Seřin smích, její chytrá, proradná ústa. Seraphine jednala rychleji, než čekal... Neohrožené počínání jí však nezaručovalo vítězství. Bratrstvo Dýk mělo napilno jako nikdy předtím. Rostoucí nepokoje, které ve Fantome rodmýchal příchod monster, a záhadný lidový světec, jehož moc byla na vzestupu, způsobily, že nepřátel krále přibývalo jako hub po dešti. A panovník hodlal potlačit veškerý odpor v zárodku. Ransom, jeho vykonavatel, se měl co ohánět – a král nikdy neplatil lépe. Zbavit Dýky vlivu bude chtít víc než několik lahviček ohnice.

Seraphine toto všechno věděla.

A bylo to zvláštní, ale Ransom její počínání vítal.

Aspoň se měl na co těšit.

Jakmile se přiblížil ke Staré čtvrti, v myšlenkách se vrátil zpátky k Renardovi. Jeho předsmrtná hrozba se zvláště podobala posledním slovům Raviho Dyrrena. Dyrren byl zločinec, který strávil víc než deset let v královském žaláři a předtím podobně dlouhou dobu na bojišti. Z dlouhého válčení zahořkl a nouze, která přišla po vážném zranění nohy utrpeném na hranici s Urnikou, v něm probudila zoufalství. A zoufalý muž je pro panovníka nebezpečný. Dyrren byl jedním z mnoha bývalých vojáků, kteří podněcovali nevráživost vůči králi.

Král ho držel pod zámek v Železné věži, nejstarším vězení Valterrského království, dokud před dvěma týdny velitel hradních stráží nevylomil mříž a nepustil stovky vězňů na svobodu. Zkušené obchodníci a úhlavní nepřátelé krále se rozprchli po valterrských pláních jako chmýří hnané větrem.

Den nato ho za to pověsili, ale už bylo pozdě.

Podobně jako Renard se i Dyrren po Ransomovi oháněl v předem prohraném souboji a v mezerách po chybějících zubech mu pěnily sliny. Než jeho oči zčernaly. Přesto zvládl zasyčet na rozloučenou:

Když jeden z nás padne, deset ho vystřídá.

Věk králů brzy skončí.

Lidový světec se chopí moci

a my za ním půjdeme vstříc ohni a smrti.

Se smrtí měl Dyrren pravdu, ale skutečně se někde zrodil nový světec? Opravdu taková magie existovala? Nebo šlo o nějakého šejdíře?

Ta otázka nešla Ransomovi cestou ke katakombám z hlavy. Cítil, jak se mu na kůži rýsuje další znamení stínu. Vyšlehlo mu na levé straně hrudníku jako studený plamen. Jeho krok zpomalil známý pocit prázdnoty.

Mračna nad Starou čtvrtí působila hebcce a vzduch voněl začínajícím jarem. Fantome se však utápělo v chladu, který neměl s ročními obdobími nic společného. Zato se smrtí ano. Zevloval u hřbitovů a jeho truchlivý příslib se plížil podzemím jako stín.

V dálce před sebou spatřil Ransom siluetu sochy svaté Lucille. Přehodil jí kolem krku stín z pouliční lampy. Pak prudce škulbl. Vchod do Hugovy pasáže se se skřípěním otevřel.

„Počkej!“ ozval se ustrašený výkřik. Ze stínu sochy vyskočil chlapec.

Ransom se zastavil. „Co tady pohledáváš?“

Kluk zalapal po dechu a odvážil se mu podívat do očí. Nemohlo mu být víc než deset. Byl malý a vychrtlý, s kšticí černých vlasů a bledou kůží. „Počkej,“ řekl znovu. „Prosím.“

„Přišel jsi o rozum, mrňousi?“ Ransom ucouvl, aby se chlapce nedotkly jeho stíny. „Víš, kdo jsem?“

„Ransom Hale,“ vyhrkl kluk bez mrknutí oka. Snažil se, aby se mu netrásl hlas, ale oči měl vytřeštěné a plné strachu. „Vůdce bratrstva Dýk.“

Léčka, co jiného. Bouda. Ransom se rychle rozhlédl, jestli ve tmě nečíhají záložníci.

Všude byl klid.

„Přišel jsem sám,“ osmělil se chlapec, když viděl, jak si ho Ransom podezřívavě měří. „Čekám tu celou noc.“

Ransom pohodil hlavou. „Koleduješ si o smrt?“

Kluk zavrtěl hlavou. „Chci se stát Dýkou.“

Do hajzlu.

Oriel měla ráda černý humor. Nebo to byla práce svaté Maud, patronky ztracených nadějí, že mu postavila ke dveřím roztřesené děcko?

„Couvni trochu. Na světlo.“

Kluk málem zakopl o vlastní nohu, jak dychtivě ho poslechl. V matném světle lampy si ho mohl Ransom lépe prohlédnout. Všiml si jeho potřhané, ušpiněné košile, jeho omšelých bot. Pod levým okem mu bledla nažloutlá modřina, další se mu táhla podél čelisti.

Ransomovi se sevřel žaludek. Zdálo se mu, že se střetl s vlastním dětstvím. Že vidí sebe sama v onen den, kdy ho Dufort sebral jako minci pohozenou na břehu řeky.

„Jak se jmenuješ?“

„Fabian,“ odpověděl kluk.

„Odkud jsi?“

„Tak nějak odnikud.“

Ransom zvedl obočí. „Kde máš rodiče?“

„Žádné nemám.“

Ransom si založil ruce na hrudi.

Kluk se zastyděl. „Máma loni v létě umřela.“

„A co táta?“

„Není to táta. Jsme každý jiný. On a já.“

Ransom se dál nevyptával. Všechno mohl vyčíst z jeho tváře. „Rozumím.“

Kluk zvedl hlavu a na svěšených rukou zaťal pěsti. „Můžu tady zůstat?“

Ransom se málem zasmál. „To určitě nemůžeš.“

Kluk sraštíl čelo a začal prosit. „Můžu ti pomáhat. Můžu –“

„Ne.“ To slovo bylo jasné a konečné. Ransom udělal v životě řadu strašných věcí – řadu krutých, neodpustitelných

rozhodnutí – , ale nehodlal se stát tím, čím pro něj byl Dufort.
„Zmiz odtud. V sirotčinci pro tebe najdou místo.“

„Můžu dělat špeha!“ zvolal kluk. „V hospodách si mě nikdo nevšímá! V přístavu se chlapi nalívají pivem a pouštějí si hubu na špacír. Král už to prý má spočítaný!“

„Zavři klapáčku!“ sykl Ransom. Měl chuť toho drzouna popadnout a pořádně s ním zatřást, ale do deseti vteřin by bylo po něm. Ransom ještě žádné dítě nezabil a nehodlal s tím začínat. „Pozor na jazyk, mrňousi. Ve Fantome se to hemží královými vojáky. A Dýkami.“ Zabodl do něj pohled. „I za prořízlou pusou můžeš skončit na šibenici. To nevíš?“

Kluk polkl. „Jenom jsem říkal –“

„*MLč*,“ přerušil ho Ransom. „Drž jazyk za zuby, nebo skončíš břichem nahoru v řece dřív, než se naděješ. Na tenhle život jsi ještě moc malý.“

Fabianovi se zablesklo v očích. „Neznáš mě.“

Ransom si povzdechl. Ten kluk byl on, před deseti lety na břehu řeky. Plný hněvu a zoufalství, dychtivý zaprodat duši za misku teplého jídla a vyhrátou postel. Za nadějí, že už se nebude muset strachovat o život.

„*Běž*.“ Ransom chlapce obešel a zamířil ke kamennému scho-dišti. „Už ti to nebudu opakovat.“

Kluk se ploužil za ním. „Kam mám jít? Domů se vrátit nemůžu.“

„Tady tě nic dobrého nečeká, Fabiane. Jenom tma.“

Fabian vzdorovitě vystrčil bradu. „Já se tmy nebojím.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Rebel a růže.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.